

Køkkenet. Inger havde netop tændt Lampen i Dagligstuen og sad i Sofaen og stoppede Bornestrømper, da Per kom derind fra sin egen Stue. Skønt han havde holdt sig hjemme hele Dagen, havde de kun vekslet et Par Ord med hinanden siden den foregaaende Aften. Inger havde lagt Mærke til, hvorledes han paa en underlig sky Maade havde kreset om hende og Børnene uden dog at ville indlade sig med dem; ja i Middagstiden, da Børnene hvilede, havde hun overrasket ham inde i Barnekammeret, hvor han havde staaet ved Hagbarths Seng og stirret ned paa den sovende Dreng med et sært forvildet Udtryk.

Det var dog ikke alene Bekymringerne for Fremtiden, som havde gjort hende saa tavs og tilbageholden denne Dag. Hun følte sig ogsaa trykket af, hvad der om Aftenen var foregaaet mellem hende og Per inde i hans Stue. Hun havde bagefter ikke selv forstaaet, hvad det var, der kom over hende i det Øjeblik, men Erindringen derom gjorde hende skamfuld.

Per gik nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet og satte sig saa overfor hende ved Bordet. Ingen af dem havde endnu kunnet overvinde sig til at sige det første Ord.

„Har du saa tænkt over, hvad vi talte om iaftes?“ spurgte endelig Inger.

„Ja. Jeg har overhovedet ikke tænkt paa andet. Men forinden vi tager den Sag op igen, er der noget, jeg synes, vi maa have paa det rene. Jeg mener naturligvis det, som foregik igaar hjemme hos dine Forældre. Du sagde jo selv, at det ikke var noget rent tilfældigt, og deri har du ganske Ret. Selv om mine Ord maaske faldt anderledes, end de vilde have gjort det i et roligere Øjeblik, saa